

maa komme til Stede og faa Oplysningerne, og de faa, der kan komme til Stede, faar 7 Laase for Munden og bliver truet med Bolt og Slaa, for saa vidt de skulde røbe noget af det, der bliver dem betroet fra Udenrigsministerens Side. Jeg føler mig overbevist om, at den store Befolkning, der med Rette under hele den lange Krigsperiode kom til at nære en meget stor Uvillie mod det gamle Diplomati, heller ikke vil forstaa dette Forslag, som foreligger her fra Regeringens Side, og det er af den Grund, jeg bekæmper det. Jeg maa ogsaa sige, at det forundrer mig i høj Grad at høre den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti, Hr. Drachmann, anbefale Forslaget saa varmt, som Tilfældet var, for da vi behandlede dette Spørgsmaal sammen med mange andre i den udenrigspolitiske Kommission, blev der ikke stillet noget Forslag fra konservativ Side i den Retning. Tværtimod havde jeg det Indtryk, at den Mand, der da var Ordfører for det konservative Folkeparti, det ærede Medlem Hr. Fraenkel, havde den allerbedste Villie til at være med i Bestræbelserne for at komme helt bort fra det gamle Diplomati og de uhyggelige Tilstande, som det har afstedkommet, ikke alene i andre Lande, men ogsaa i vort Land. Det blev paa det Tidspunkt mange Gange fra konservativ Side fastslaaet, at vort Udenrigsministeriums Opgave særlig var det handelspolitiske, hvorimod det storpolitiske var af underordnet Betydning. Det gjorde det konservative Folkeparti sig i særlig Grad til Talsmand for. Men for saa vidt det er Tilfældet, mener jeg, at saa vil Udenrigsministeriet jo ikke have saa uhyre mange Sager, som det ikke er muligt at betro hele Rigsdagen. Hvad skal der være i Vejen for at betro hele Rigsdagen, hvorledes Danmark er stillet i handelspolitisk Henseende? Hvad skal der være i Vejen for at samle begge Rigsdagens Ting og give dem en udførlig Redegørelse for de Forhandlinger, der føres i Øjeblikket i Genua, hvor Danmark er repræsenteret? Hvorfor skal kun ganske enkelte af Rigsdagens Medlemmer have Meddelelser i saa Henseende? Jeg forstaaer ikke den Frygt for hele Rigsdagen, som man nærer fra den høje Regerings Side, og som kommer til Orde i det foreliggende Lovforslag. Jeg ser i og for sig ikke, at et saadant Udvalg kan faa nogen virkelig stor Betydning eller gøre nogen Nytte for Samfundet og Lovgivningsmagten.

Derfor er det stadig min Opfattelse, at det vil være meget bedre at vende tilbage til den Praksis, der blev skabt i Krigsaarene, og jeg er blevet bestyrket i den Op-

fattelse ved, at Venstres Ordfører (Brorsen) saa stærkt understregede, at det skal være Ministeren, der afgør, hvad der skal være fuldstændig hemmeligt, hvad der skal være delvis hemmeligt, og hvad der skal være offentligt i de Meddelelser, der gives dette Udvalg. Det skal være Ministeren, der afgør det, siger den ærede Ordfører. Det kan jo lyde meget kønt, men det kan dog have sine store Farer, naar man ser paa de Følger, der kan komme deraf. Thi hvis det er ubehagelige Meddelelser for Ministeren eller Regeringen, som Ministeren giver dette Udvalg, maatte han jo være en Engel fra Himlen, hvis han ikke forbød at omtale det. Og selv om jeg har al mulig Respekt for den nuværende højtærede Udenrigsminister, og selv om jeg ellers mener, at han er en meget passabel Minister, vil jeg dog sige, at hvis det er saadanne ubehagelige Meddelelser, ubehagelige for ham personlig eller for hans Regering, tror jeg alligevel, at han vil sige: Nu betror jeg jer dette, men jeg forbyder paa det mest indtrængende, at I meddeleer noget derom i jeres Parti.

I det hele taget opstaar det Spørgsmaal, om det er af Hensyn til Staten og ikke af Hensyn til Regeringen, at vi skal have disse skrækkelige Straffebestemmelser kædet til dette Lovforslag. Det forekommer mig, at man faar en berettiget Mistanke om, at det nok saa meget er af Hensyn til Regeringen som af Hensyn til Staten. Og hvad vil saa det næste Skridt blive, hvis vi vedtager disse Straffebestemmelser? Jeg frygter for, at der ikke vil gaa 14 Dage, før vi faar et nyt Forslag om Straffebestemmelser for Finansudvalget. Dette Udvalg faar mange vigtige Meddelelser, som det ikke er Mening at alle og enhver skal vide, Meddelelser, hvor det drejer sig om meget store Beløb o. s. v. Er man først begyndt at lovgive om Straffebestemmelser for Hemmeligheder paa et andet Omraade, nu vel, saa kan man gaa videre og ogsaa indføre dem for Finansudvalgets Vedkommende. Det forekommer mig, at naar vi har et Udvalg, som der er betroet meget stor Myndighed og Magt, som faar mange vigtige hemmelige Ting at vide, og som dog i Almindelighed holder dem ganske godt hemmelige — det maa man sige til Finansudvalgets Ros —, har man i dette Udvalg tilstrækkeligt af staaende Udvalg, som der skal betros store og vigtige Ting til. Der er slet ingen Grund til at indføre et nyt. Vi kræver Offentlighed i Udenrigspolitikken og Afskaffelse af det gamle hemmelige Diplomati. Vi er derfor imod alt, hvad der tjener til at befæste den gamle Æra, og derfor